

LEBRIS

We know
books

GABRIEL
SOCACIU

**VINDECAREA
INIMII**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

Cuprins

Vindecarea din lumile de Lumină · 5

Prefață · 9

Operația · 13

Înapoi, pe cărările vieții... · 17

Învățarea energiilor
și descifrarea mesajelor · 33

Întâlnirea cu Maria · 53

Trecerea prin tunelul de lumină · 61

Tabăra · 67

Noua misiune · 107

Regăsirea Luminii · 131

Undeva, pe Pământ · 179

Operația

Tot ceea ce putea să vadă Victor în acea poziție, culcat, dus de brancardieri spre sala de operație, erau șirul de neoane, pereții albi, faianța, care i se derulau atât de rapid prin fața ochilor. În curând avea să primească înțepăturile anesteziei, apoi totul urma să fie învăluit în necunoscut. În fapt, nici măcar nu mai știa dacă viața avea să îl mai trezească. A fost invitat, cu o seară înainte, să semneze o hârtie prin care era informat despre riscurile unei astfel de operații. Erau acolo multe alineate și paragrafe care l-au tulburat. Înțelegea că este, într-un fel, într-o luptă pe viață și pe moarte, pe cont propriu, așa cum văzuse altădată în acele filme urmărite la televizor. Dar acum nu mai era poveste de film, ci viața adevărată, aspră, așa cum i se părea atunci, implacabilă ca turnura destinului.

Timp de trei săptămâni, până la operația pe cord, a stat răbdător într-un salon, alături de câțiva colegi de suferință, așteptându-și rândul. Nu era ușor să intre în sala de operație, întrucât nu erau suficiente fonduri alocate, iar ca orice spital de stat, și acela funcționa cu surse alocate de

minister. Învăța răbdarea, acea stare a sufletului pe care mai apoi avea să o ducă până spre perfecțiune.

Când i s-a spus că a doua zi va intra în sala de operații, inima lui slăbită a tresărit de bucurie. Medicii îi dăduseră doar câteva luni de trăit fără operație, așa că nu mai suporta ideea de a fi trimis acasă pentru a aștepta o altă zi în care să aibă această ultimă șansă... Diagnosticul pus înainte de un medic dintr-un oraș de provincie fusese reconfirmat acolo, în acel spital; avea o insuficiență aortică în stare avansată, care necesita intervenție chirurgicală.

Victor avea în jur de 35 de ani și nu înțelegea atunci cauza suferinței sale. Medicii i-o explicaseră în termeni tehnici, iar unul dintre ei l-a îndemnat să fie bărbat, „că asta este viața”. El simțea că este o altă cauză, mult mai profundă, legată de trăirile și emoțiile sale, dar pe care nu și-o putea explica atunci. Simțea de mult o apăsare grea în jurul inimii, ca și când ceva, un fel de obstacol, ar fi împiedicat viața să curgă firesc.

După operație a aflat că fusese readus în sala unde se efectuase intervenția, pentru că sângera prea mult, fuseseră niște complicații. Dar inima lui organică tot continua să bată, chiar dacă la fel de slab ca aripile unui fluture departe de lumină și de aer.

S-a trezit la terapie intensivă, cu niște tuburi ieșindu-i din abdomen, cu privirea în sus, îndreptată spre tavan. Inima și corpul lui erau în mâinile lui Dumnezeu, dar atunci nu știa exact asta. Nici măcar nu-și putea explica prezența lui Dumnezeu, era atât de însingurat în el însuși...

Pe medicul acela în vârstă și micuț de statură care-i tăiase inima îl considera Dumnezeu în acea clipă. El, care venea rar în salon și se interesa rece și calculat de cifre. Totul era îndepărtat în mintea lui, viața, chipul mamei îndurerate, al tatălui care se ruga într-o cămăruță de lângă spital, toate acestea îi fugeau din când în când prin ungherele minții. Dar ceea ce vedea și simțea era o enormă suferință. Într-o zi, un om culcat pe patul de lângă el a urlat de durere câteva minute și și-a chemat mama. Victor îi auzea și simțea durerea cea mai profundă, și se cufunda în interiorul lui din ce în ce mai mult, lipsit de viață. Mai trăia oare?

Înapoi, pe cărările vieții...

Lunile care au urmat operației au fost monotone și pline de îngrijorare. Pentru Victor era ca o a doua naștere, învăța să meargă din nou, să potrivească pașii pe pământ, să-și găsească puncte de sprijin. Viața orașului nu-l ajuta prea mult, forfota îl deranja, iar chipurile oamenilor păreau atât de indiferente, de cenușii...

Se întreba de ce nu-i putea vedea altfel, de ce nu putea simți un alt sentiment față de ei, din interiorul lui, de ce nu simțea bucurie, liniște. Avea în minte cuvintele unui terapeut pe care-l vizitase cu ceva vreme înainte de operație, care îi spunea că adevărata cauză a suferinței sale era lipsa iubirii. Dar ce era această iubire și unde putea fi găsită ea? Există un îndrumar undeva pentru a o găsi, sau pur și simplu totul era la voia întâmplării?

A privit o poză de-a sa de când era copil, probabil de la vârsta de șapte-opt ani. Era cu un cadou în brațe, dar fața lui părea a fi atât de temătoare, în contrast cu acel dar primit. A căutat să se ducă spre inima aceluia trup, spre sufletul acelei poze, și să-i spună aceluia copil că teama lui nu mai

are niciun temei, că soarele a apărut pentru a străluci cu razele lui minunate și în inima lui. Da, inima lui operată fusese cea a unui copil speriat, incapabil să primească în interior razele acestui soare. Asta avea să învețe, această aducere în interior a razelor uitate... La început pentru el, apoi pentru alții, pentru o întregă lume cotropită de umbra acestei frici, a acestei neputințe.

Intuia că își blocase aceste porți ale inimii ca urmare a refuzurilor venite din exterior, a neacceptărilor ori a neînțelegerii a ceea ce el dăruia... Lumea nu era pregătită să primească iubirea lui, ori el era prea neadaptat la ea, nu-i înțelegea rostul și ritmul în care înainta și trăia...

El se simțea blocat în relațiile pe care le avea cu femeile, cu propriii părinți, cu fratele său, cu cei pe care-i cunoștea. Anxietatea și depresia care îl însoțeau de mai mulți ani îi răpeau din forțele și-așa slăbite și puneau în fața ochilor săi o pâclă de nesiguranță, de neîncredere. Lua pastile pentru aceste tulburări psihice, la început pe rețeta prescrisă de medici, apoi din proprie inițiativă. Observa că fără ele avea o stare de neliniște, tremurături în tot corpul, începutul unui atac de panică. Pastilele îl linișteau pe moment, dar nu era acea liniște asemănătoare păcii, bucuriei lăuntrice, ci o liniște plină de neliniște, de neclaritate.

Într-o zi a citit despre acupunctură și beneficiile ei și a aflat că acolo, în orașul în care locuia, era un astfel de terapeut, care punează ace în diverse părți ale corpului pentru a restabili echilibrul energetic al organismului. A făcut câteva ședințe la acel terapeut, care, pe lângă ace, i-a pus pe spate și niște ventuze. Era așa, un sentiment plăcut cu acele

ventuze puse pe spate... Muzica liniștitoare din cabinet, împreună cu efectul acelor și ventuzelor, acționa asupra corpului într-un fel pe care l-a găsit plăcut și reconfortant. Odată cu acele tratamente a început să doarmă mai profund, mai odihnitor, și a constatat că se simțea mai liniștit, mai sigur pe el. Ușor-ușor, a început să scadă cu de la sine putere doza de sedative, până într-o zi când avea să renunțe cu totul la ele. Era o adevărată realizare să poată dormi fără pilule, să poată gândi în liniște și fără efectul lor.

A început apoi să intre prin librării și să răsfoiască niște cărți de spiritualitate, de medicină naturistă, de terapii alternative, pentru a găsi acolo răspunsuri la întrebările lui. Într-una dintre ele a citit despre puterea meditației, despre efectul ei asupra stării de sănătate a trupului și a minții. Tot din ea a aflat lucruri interesante privitoare la centrul de energie, meridiane, punctele de pe corp care, odată stimulate, aduceau acolo mai multă energie ori o trimiteau în alte părți ale corpului unde, din diferite motive, era blocată, stagnată. Era un punct de plecare într-o direcție nestabilă cu mintea, ci doar cu acea percepție interioară că aceea era calea pentru propria vindecare.

Victor a început să practice meditația, încercând să țină picioarele într-o poziție asemănătoare cu cea văzută într-un filmuleț pe internet. Aceasta se numea „poziția lotus” și se spunea despre ea că este cea mai complexă postură corporală, întrucât omul putea să-și trimită energia, cu ajutorul respirației, acolo unde era nevoie de ea.

La început, după câteva minute de meditație îl cuprindea o stare de moleșeală, simțea o greutate la nivelul capului și de multe ori adormea.

Un alt aspect pe care l-a găsit important era alimentația. Mânca și el după cum învățase și auzise acasă sau din ieșirile lui: carne aproape zilnic, mâncare gătită, ciorbe, cartofi prăjiți, dulciuri și multă pâine. De fapt, pâinea nu lipsea niciodată. Fusesse învățat să o mănânce la fiecare masă, și făcea asta temeinic. Apoi a citit într-o carte despre efectele nocive ale cărnii, așa că, brusc, într-o bună zi a decis să renunțe la a o mai mânca.

De asemenea, a început să-și prepare singur mâncarea și a învățat câteva rețete dintr-o carte de bucate. După câteva luni de mâncat fără carne și cu mai puține grăsimi și mâncare gătită, a observat că pielea sa devenise mai fină, mai puțin grunjoasă. Coșurile multe pe care le avea de regulă pe spate începuseră să se retragă și ochii căpătaseră mai multă culoare. A început să scadă mult și în greutate, iar cei din jur, observând asta, i-au spus că este prea slab și că ar trebui să pună câteva kilograme în plus. Dar Victor se simțea din ce în ce mai bine, mai ușor, era mai plin de vitalitate și obosea mai greu decât înainte, așa că a mers înainte cu noul stil alimentar și cu meditația. A învățat să combine simplu alimentele și să le pună cât mai puține „adaosuri”, cu care oamenii erau atât de obișnuiți.

Dintr-o carte numită *Vindecarea Reconnectivă*, scrisă de un anume Eric Pearl, a aflat despre o vindecare miraculoasă la care putea avea acces oricine, cu condiția unei corelări strânse cu un câmp de energie inteligent, care ne guvernează toate activitățile, mișcările, intențiile.

Fascinat de ce citise, Victor a început să facă niște exerciții simple cu palmele, unindu-le la început, apoi îndepărtându-le ușor, în timp ce-și păstra concentrarea, atenția, la mișcarea lor.

A sesizat un curent ușor între palme, ușoare furnicături, înțepături, în special la nivelul degetelor. Cu cât era mai perseverent cu acest exercițiu, cu atât simțea mai mult energia palmelor, a degetelor. Atunci când își plimba palmele la nivelul corpului, al capului, nu mai simțea aceleași furnicături, dar îi era clar că această energie lucra într-un fel aparte, natural, tainic.

Dar cea mai importantă trăire extrasenzorială a sa începuse să se petreacă în timpul meditației pe care o făcea aproape în fiecare dimineață. După ce închidea ochii și se liniștea, începeau să i se perinde în spatele ochilor închiși imagini cu răsărituri de soare, munți, văi, păduri, chiar și cu oameni care făceau diferite activități. Atunci le punea pe seama unor licăriri ale propriei fantezii, un produs al imaginației sale, dar mai târziu a realizat că acele imagini derulate fulgerător erau efectele deschiderii glandei pineale, cunoscute și sub denumirea de „cel de-al treilea ochi”.

Își dădea seama că se întâmplau niște schimbări și transformări la nivelul corpului și al minții sale, dar nu înțelegea cu exactitate despre ce era vorba. Nu prea avea cu cine împărtăși aceste lucruri, i se părea că nu ar putea fi înțeles de nimeni, sau că ar putea să pară un ciudat. În acea perioadă i-a căzut în mâini și cartea *Viața după viață*, scrisă de un medic care a început să investigheze experiențele de moarte clinică ale unor pacienți de-ai săi. Acele rânduri

i-au deschis ochii asupra unei alte perspective: o viață nouă care răsărea, într-o altă dimensiune, în același timp cu apusul unei existențe pământene. Moartea nu este, așadar, un sfârșit irevocabil, ci încheierea unui drum parcurs împreună de corpul fizic, de sufletul și de conștiința omului. În vreme ce partea fiziologică, acel înveliș organic, moare, celelalte părți se desprind de structurile grosiere ale pământului și se conectează la o altă lume. Este acea lume pe care mai târziu, trecând prin propriile experiențe, avea să o cunoască drept „lumile de Lumină”...

Viața pe Pământ este despre lărgirea conștiinței și dobândirea unor virtuți morale într-un cadru greu, plin de provocări, dar și frumos – școala pământească, plină de neprevăzut, guvernată de sacru și de profan, de sentimente contradictorii, de înălțare și decădere, de bucurie și extaz îngemănate cu suferință și durere. Unde se poate dobândi mai multă lumină decât în această structură grosieră, dominată, la o primă vedere, de haos? Această lume aparent decăzută este pătrunsă în permanență de ordinea și lumina ce izvorăsc din acele lumi ale unor trăiri subtile, pline de conștiință și iubire. Sunt două planuri, aparent separate și delimitate, ale aceluiași întreg. Niciuna nu se poate dezvolta și nu-și poate primi seva fără prezența celeilalte.

În momentul în care a conștientizat această nemurire în ființa lui, Victor a mai dezlipit o povară de pe inima sa. Nimic nu moare, totul se primenește și se transformă în lumina aceleiași legi cosmice, guvernate de Creator. Dacă oamenii ar trăi acest sentiment în viața de zi cu zi, cu siguranță că acele cugete ale lor tulburate, neliniștite,

s-ar umple de pace. Frica aceea mare, frica de sfârșit, de necunoscutul lui, obligă la trăirea unei vieți pripite, lipsite de sens și de continuitate. Ce călătorie poate fi simțită ca fiind frumoasă și completă atunci când, la un moment dat, drumul ei se oprește undeva, într-un loc în care visurile și năzuințele ei nu își mai pot continua calea lor firească, naturală, de a se lărgi și primeni continuu?

Lui Victor îi plăcea să se ducă din ce în ce mai des în mijlocul naturii. Orice din natură, un câmp cu iarbă și flori, o pădure, o vale, o cărare ce șerpuia pe un pisc de munte, toate i se păreau magice. Înțelegea și simțea Creația lui Dumnezeu într-un alt mod decât înainte de operație, cu mai multă recunoștință, pace și bucurie. Acolo, în natură, este o relație strânsă cu spiritele plantelor, ale copacilor, ale apelor. Niciun fir de iarbă, nicio plantă, oricât de „neseemnificativă” ar fi, nu este neprotejată sau abandonată de către aceste spirite ale naturii. Acolo a înțeles și a învățat respectul și admirația în fața naturii, care se deschidea lui atunci când sentimentele îi erau pline de bunăvoință...

Începuse o călătorie a descoperirii interioare... Pământul i se părea un organism viu, într-o continuă dinamică și transformare. În acea perioadă i-a căzut în mâini un fragment dintr-o carte scrisă de Anodea Judith, despre centrul de energie și conexiunea cu pământul.

„Călătoria noastră în sus, pe coloana vertebrală, începe de la baza ei, de la zona sacrului. Aceasta este temelia

întregului nostru, casa primului centru din sistem – piatra de bază pe care trebuie să se sprijine ceilalți centri de energie – importanța ei fiind una crucială. Ea se află în legătură cu elementul pământ și cu toate lucrurile solide, pământeste, precum trupurile noastre, sănătatea, supraviețuirea, existența materială, capacitatea de a ne concentra și a ne exprima nevoile.

Este manifestarea conștiinței în forma ei solidă, tangibilă. În cadrul acestui sistem, pământul reprezintă forma și soliditatea, cea mai condensată stare a materiei și capătul «cel mai de jos» al spectrului centrilor noștri de energie. Tălpile și picioarele, cu ajutorul cărora ne deplasăm, ne permit să ne îndeplinim sarcinile necesare pentru a realiza susținerea vieții pe pământ și în mediul înconjurător. Picioarele ating solul de sub noi și leagă sistemul nostru nervos de pământ. Această forță ne permite să ne menținem în legătură cu propria planetă, înrădăcinați în existența materială.

La nivelul nostru actual de evoluție, materia reprezintă o realitate și o necesitate care nu poate fi negată. Nu ne putem separa de materie, pentru că din ea suntem făcuți. Fără un trup murim, iar negarea propriului corp poate însemna o moarte prematură. De asemenea, nu putem nega legătura dintre noi și pământul nostru. Să nu acordăm importanță propriei fundații înseamnă să construim pe un teren mișcător propriul viitor. Dacă nu ne echilibrăm acest centru de energie legat de pământ, de fundație, și vom înainta spre ceilalți, vom crește fără rădăcini, fără legătură cu pământul și cu adevărata divinitate, care se află în interiorul nostru.